

Invokáció az álomhoz

Csillag fuldoklik fényében,
sündisznó járkál a kertben,
s én alszom egy fényképkeretben,
nem néz rám senki, se asszony, se férfi,
sietnek mind: a vonatot el kell érni,
a jövőt nem szabad lekésni,
öltözik már a kisfiú, a kislány,
s hiába kérem, kisfiam, tekints rám,
hiába szólok, kislányom, rám is gondolj,
jőjj vissza hozzám felnőttkorodból,
mert rám csukódik már az ajtó,
s én maradok, üveg alatt mosolygó
por, papír, elmúlás,
éjszakai száraz megfúlás,
ahogy a tüdőből kimegy a levegő,
s helyébe nem a víz: a semmi jó,
képzelet, drága képzelet,
miért hagytál el engemet?
hogyan látom már, csak ami látható,
s ami előre megjósolható,
hagyjál kilépní enyéim közül,
sündisznóként járni a ház körül,
benézni ablaknál álló magamra,
értetlenül figyelni saját szavamra,
várni, hogy leszálljon az éjszaka,
szétáradjon a csillagok szaga,
valami fényes illat
belengje álmainkat,
adj nekem hazát, képzelet,
annak testében, akit szeretek,
lehessek ott, hol nem vágyok,
menjek el, s higgyem: maradok,
legyen hazám egy nevetés,
egy könyv, egy függőnylebbenés,
ünneplők maradék bora,
vagy egy vers utolsó sora,
de nem lehet: most már nem lehet!
elhagytál engem, képzelet,
s éjszaka csak azt álmodom,
amit megmutat nappalom,
vágyaimban is én leszek
már mindig, se sündisznó, se fellegek,
se csillag, se eső, se mező,

magam elől rejtezkedő,
hátról szemlélném testemet,
ahogy sietve elmegyek,
nehéz bőröndöt cipelek,
sürgetek asszonyt, gyermeket,
de nem lehet! most már nem lehet!
miért hagytál el, képzelet?
és most is miért engeded,
hogymások elképzelenek,
közömbösek, idegenek?
már képzelődni nem tudok,
s ha majd egy ajtót mégis becsukok,
ha majd a lépcsőn lefutok,
ha majd a fényre kijutok,
odabent giccses képkeretben,
bomló ezüsttel fénykép-szememben,
gyötörhetetlen, kínozzhatatlan
arccal egy elévült gondolatban,
egy mégis pótolhatatlan
legeslegutolsó mondatban.
lakom majd:
miért hagytál el minket, képzelet?

Kislányom tejfogára

Ne sírj! Kinő az új. De sírj! Mert sorra
elhull, kinő, és most már végleges
minden, hiába rejted papirosba,
hiába őrzöd azt, mit úgy szeretsz,

mintha te lettél volna. Nem te voltál!
Ami te vagy, azt nem cserélheted
ki már sosem. És mindhiába szólnál
egérnek, bárkinek, nem hoz neked

újabb fogat, már nincsen újakezdés,
csak folytatás, csak változás, csak vesztés,
s remény is olykor: hátha áltatás,

hogymincs tovább. Nem áltatás! És mégis,
mit monhatnék: bízzál titkon! Hisz én is
bízem, hogy nincs halál, csak meghalás.

Hogy hű lehess

*Nem az amundsenek, akiknek végül
sikerült, nem a visszaérkezők,
hanem a többiek, belőlük épül
ott messze fent a cél, fehér mezők*

*utasai, és hűséges lakói
később, hiszen mindegyik hű maradt
a szívszakadva vágyott, a valódi
célhoz, a réges-rég várt pillanat*

*végtelenéhez, a beteljesült
szerelemhez, s emléküik elmerült
a hóban, mert nem úgy indultak útnak,*

*nem úgy mentek el, hogy megjöjjenek,
nem úgy éltek, hogy emlékezzenek,
s jövőjükben nincs értelme a múltnak.*

Testemlékek

*Bőrömön, mint egy régi fóliánson,
ott vannak múlhatatlanul a tested
nyomai, s én olyan gonddal vigyázom
őket, mint egy editio princepsset,*

*mint egy adománylevelet, vagy mint egy
latin szövegbe ékelt nyelvemléket,
sok cirkalmas betűt, sok feldiszített
iniciálét, és közöttük téged:*

*egy helynevet, egy dűlöt, egy határrészt,
egy hadi út nevét, egy fehérvárét,
majuszkulákat és minuszkulákat,*

*egy gesztusomat, melyben téged látlak,
s már nincs mit tennem, lassan annyit érek,
mint kódex, melyet fellapoznak érted.*